

Domstolens dom (tredje avdelningen) av den 23 april 2009 (begäran om förhandsavgörande från Verwaltungsgerichtshof — Österrike) — Sandra Puffer mot Unabhängiger Finanzsenat Außenstelle Linz

(Mål C-460/07) ⁽¹⁾

(Sjätte mervärdesskattedirektivet — Artikel 17.2 och 17.6 — Avdragsrätt för ingående mervärdesskatt — Kostnader för uppförandet av en byggnad som har hänförs till en skattskyldigs rörelsetillgångar — Artikel 6.2 — Användning av en del av byggnaden för privat bruk — Ekonomisk fördel i förhållande till icke-skattskyldiga — Likabehandling — Statligt stöd enligt artikel 87 EG — Undantag från avdragsrätten)

(2009/C 141/20)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Verwaltungsgerichtshof

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Sandra Puffer

Motpart: Unabhängiger Finanzsenat Außenstelle Linz

Saken

Begäran om förhandsavgörande — Verwaltungsgerichtshof — Tolkning av artikel 87 EG och artikel 17.6 i direktiv 77/388/EEG: Rådets sjätte direktiv av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter — Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund (EGT L 145, s. 1; svensk specialutgåva, område 9, volym 1, s. 28) — Avdrag för den ingående mervärdesskatt som betalats för uppförandet av en byggnad som huvudsakligen används som privatbostad och vars resterande del används för skattepliktig uthyrning — Nationella bestämmelser enligt vilka det privata bruket anses utgöra en tjänst som är undantagen från skatteplikt, och enligt vilka avdragsrätt undantas, enligt den lydelse som var tillämplig vid tiden för ikraftträdandet av direktivet, för den ingående mervärdesskatt som betalats och som är hänförlig till de delar av byggnaden som används för den skattskyldiges privata bruk — Giltigheten av direktiv 77/388/EEG, och särskilt dess artikel 17, eftersom det uppkommer en skattefördel vid förvärv av en privatbostadsfastighet till fördel för skattepliktiga som använder sin fastighet i den yrkesmässiga verksamheten, även om det endast sker i ringa omfattning, i förhållande till andra skattskyldiga samt medborgare i andra medlemsstater

Domslut

1) Artiklarna 17.2 a och 6.2 a i rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter — Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund strider inte mot den allmänna gemenskapsrättsliga principen om likabehandling, i den del som skattskyldiga genom dessa bestämmelser kan dra nytta av

en likviditetsfördel i förhållande till icke-skattskyldiga och skattskyldiga som endast använder sin egendom som privatbostad, vilken uppkommer genom den rättsliga mekanismen avseende full och omedelbar avdragsrätt för ingående mervärdesskatt som ska betalas för uppförande av byggnad för kombinerad användning, med efterföljande uppdelad mervärdessbeskattnings av det privata bruket av denna byggnad.

2) Artikel 87.1 EG ska tolkas så, att artikeln inte utgör hinder för en nationell bestämmelse, som antagits för att införliva artikel 17.2 a i sjätte direktivet, och som föreskriver att avdragsrätt för ingående mervärdesskatt begränsas till skattskyldiga som genomför skattepliktiga transaktioner, och utesluter skattskyldiga som endast genomför transaktioner som är undantagna från skatteplikt, på så sätt att denna nationella åtgärd endast ger skattskyldiga som genomför skattepliktiga transaktioner en möjlighet att dra nytta av en sådan likviditetsfördel.

3) Artikel 17.6 i sjätte direktivet 77/388 ska tolkas så, att en nationell bestämmelse som ändrar en lagstiftning som gällde när detta direktiv trädde i kraft och som grundar sig på en annan logik än den som ligger till grund för den äldre lagstiftningen, och som dessutom innebär att nya förfaranden införs, inte omfattas av det undantag som föreskrivs i artikeln. Det har i detta avseende ingen betydelse om den nationella lagstiftaren gjorde ändringen av den äldre lagstiftningen på grund av en riktig eller oriktig tolkning av gemenskapsrätten. Svaret på frågan huruvida en sådan ändring av en nationell bestämmelse även inverkar på en annan nationell bestämmelse, vad avser tillämpligheten av artikel 17.6 andra stycket i sjätte direktivet 77/388, är avhängigt frågan huruvida de nationella bestämmelserna är ömsesidigt beroende av varandra eller om de är självständiga, vilket det ankommer på den nationella domstolen att avgöra.

⁽¹⁾ EUT C 315, 22.12.2007.

Domstolens dom (första avdelningen) av den 23 april 2009 (begäran om förhandsavgörande från Tribunale di Bergamo — Italien) — Luigi Scarpelli mot NEOS Banca SpA

(Mål C-509/07) ⁽¹⁾

(Direktiv 87/102/EEG — Konsumentskydd — Konsumentkrediter — Underlåtelse att fullgöra köpeavtal)

(2009/C 141/21)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Tribunale di Bergamo

Parter i målet vid den nationella domstolen

Sökande: Luigi Scarpelli

Motpart: NEOS Banca SpA

Saken

Begäran om förhandsavgörande — Tribunale di Bergamo — Tolkning av artikel 11.2 i rådets direktiv 87/102/EEG av den 22 december 1986 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om konsumentkrediter (EGT L 42, 1987, s. 48; svensk specialutgåva, område 15, volym 7, s. 202) — Konsumentkrediter — Konsumentens rätt att vidta åtgärder gentemot kreditgivaren för det fall köpeavtalet rörande den finansierade varan inte fullgjorts

Domslut

Artikel 11.2 i rådets direktiv 87/102/EEG av den 22 december 1986 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om konsumentkrediter ska tolkas så, att i en sådan situation som den i målet vid den nationella domstolen utgör ett avtal mellan en leverantör och en kreditgivare, enligt vilket kredit lämnas enbart av den kreditgivaren till den leverantörens kunder, inte en nödvändig förutsättning för att dessa kunder ska ha rätt att vidta åtgärder gentemot kreditgivaren — för det fall att leverantören inte har uppfyllt sina skyldigheter — för att häva kreditavtalet och erhålla återbetalning av de belopp som betalats till kreditgivaren.

(¹) EUT C 37, 9.2.2008.

Domstolens dom (tredje avdelningen) av den 2 april 2009 (begäran om förhandsavgörande från Korkein hallinto-oikeus — Finland) — förfarande som anhängiggjorts av A

(Mål C-523/07) (¹)

(Civilrättsligt samarbete — Behörighet, erkännande och verkställighet av domar i äktenskapsmål och mål om föräldraansvar — Förordning (EG) nr 2201/2003 — Materiellt tillämpningsområde — Begreppet civilrättsliga frågor — Beslut om omhändertagande och placering av barn utanför hemmet — Barnets hemvist — Säkerhetsåtgärder — Behörighet)

(2009/C 141/22)

Rättegångsspråk: finländska

Hänskjutande domstol

Korkein hallinto-oikeus

Part i målet vid den nationella domstolen

Klagande: A

Saken

Begäran om förhandsavgörande — Korkein hallinto-oikeus — Tolkning av artiklarna 1.2 d, 8.1, 13.1 och 20 i rådets förord-

ning (EG) nr 2201/2003 av den 27 november 2003 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar i äktenskapsmål och mål om föräldraansvar samt om upphävande av förordning (EG) nr 1347/2000 (EUT L 338, s. 1) — Verkställande av ett enda beslut om omhändertagande av barn och placering utanför det egna hemmet, vilket fattats i samband med offentligrättsliga åtgärder till skydd för barn — Situationen för ett barn som har fast bostad i en medlemsstat, men som uppehåller sig i en annan medlemsstat utan att ha fast bostad där

Domslut

1) Artikel 1.1 i rådets förordning (EG) nr 2201/2003 av den 27 november 2003 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar i äktenskapsmål och mål om föräldraansvar samt om upphävande av förordning (EG) nr 1347/2000 ska tolkas så, att ett beslut om att omedelbart omhänderta och placera ett barn utanför det egna hemmet omfattas av begreppet civilrättsliga frågor i den mening som avses i den bestämmelsen, när detta beslut har fattats med stöd av offentligrättsliga bestämmelser om skydd för barn.

2) Begreppet hemvist, i den mening som avses i artikel 8.1 i förordning nr 2201/2003, ska tolkas så, att det motsvarar den plats som avspeglar det förhållande att barnet i viss utsträckning är integrerat i socialt hänseende och i familjehänseende. Härvid ska hänsyn tas till hur varaktig och regelbunden vistelsen i en medlemsstat är, förhållandena för vistelsen, skälen till vistelsen, förhållandena och skälen till att familjen flyttat till den andra medlemsstaten, barnets nationalitet, platsen och förutsättningarna för skolgången, barnets språkkunskaper samt dess familjeförhållanden och sociala band i denna medlemsstat. Det ankommer på den nationella domstolen att fastställa barnets hemvist mot bakgrund av samtliga faktiska omständigheter i det enskilda fallet.

3) En nationell domstol får, med stöd av artikel 20 i förordning nr 2201/2003, besluta om en säkerhetsåtgärd, såsom omhändertagande av barn, när följande villkor är uppfyllda:

— Åtgärden är brådskande.

— Åtgärden vidtas mot personer i den berörda medlemsstaten.

— Åtgärden är interimistisk.

Genomförandet av denna åtgärd och dess tvingande verkan ska fastställas i enlighet med nationell rätt. Efter det att säkerhetsåtgärden har vidtagits är den nationella domstolen inte skyldig att överlämna målet till en behörig domstol i en annan medlemsstat. Den nationella domstol som vidtagit interimistiska åtgärder eller säkerhetsåtgärder är emellertid skyldig att, i den mån det krävs för att tillvarata barnets bästa, direkt eller genom den centralmyndighet som utsetts i enlighet med artikel 53 i förordning nr 2201/2003 underrätta den behöriga domstolen i en annan medlemsstat om detta.